

Geachte Meneer de Informatieur,

Met de verkiezingen stond Bestaanszekerheid centraal, een mooi en belangrijk onderwerp. Vooral voor mensen met een laag inkomen en of hoge uitgave hebben. Iedereen heeft hier recht op, iedereen behoort te sparen van hun inkomen en een stressloos leven te leiden. Echter is in de praktijk alles anders en sparen en beetje menswaardig leven is niet te doen als je een bijstand heb en chronisch ziek bent. Door dat ik ziek ben kan ik, helaas, niet werken. Ik kan niet sparen van een bijstand, het is simpel weg te weinig door dat de prijzen flink zijn gestegen.

Ik heb geen schulden waar ik heel trots op ben, ik hou alleen niets over.

Bestaanszekerheid bestaat ook in ontspanning, weinig stress, gezondheid en mens voelen, althans dat vind ik.

Ik wil ook eens in de zoveel tijd naar de kapper om mijn haar te laten knippen. Iets heel simpels kost heel veel. Niets is fijner om even je haren te laten verwennen, voor mij is de kapper een echt uitje, een uitje die niet te betalen is en ik die week alleen brood kan eten want groente is te duur.

Iedereen verdient het om ook een verzetje te hebben, er even tussen uit te gaan om te ontspannen, ook de mensen met een laag inkomen. Zij hebben al zoveel stress door elke dag opnieuw te rekenen of zij wel rond komen.

De mensen met een laag inkomen hebben vaak geen groot sociaal netwerk omdat ze niet veel kunnen doen. Dromen die ze hebben moeten elke keer gewijzigd worden, vooral voor de mensen zoals ik, ziek in de bijstand.

Ik ben nog jong, sinds 10 jaar stel ik mijn dromen elke keer weer bij, ik ben er achter gekomen dat ik als bijstand dame die ziek is niet eens een toekomst kan opbouwen.

Ik zou ooit in de toekomst, als ik iemand zou tegenkomen, niet eens samen kunnen wonen omdat mijn inkomen helemaal verdwijnt. Ik ben dan 100% afhankelijk van mijn partner, iets wat ik niet wil, maar werken kan ook niet. Wat dus inhoud is dat er in de toekomst 2 woningen bezet worden gehouden. Een woning waar iemand heel blij mee zou zijn.

Bestaanszekerheid is in mijn ogen dus ook een toekomst hebben, een toekomst die ik niet heb op mijn 34 jarige leeftijd.

Nu we het over toekomst hebben en wie weet in de toekomst samenwonen maak ik een sprong naar mijn woon situatie.

Ik ben sociaal gaan huren, ik woon hier al ruim 10 jaar naar mijn zin, het is mijn thuis, mijn veilige plek.

Na ruim een jaar is dit gebouw verkocht en vrije sector geworden, heb ik niet voor gekozen. Ik word, logisch ook, verplicht om op zoek te gaan naar een andere woning. Ik ben aan het zoeken, ik kijk rond, maar nergens kom ik goedkoper uit dan waar ik nu woon als ik alle vaste lasten tegen elkaar aftrek. Ik ga er dus op achteruit. Huur is dan wel lager, de energie kosten en huurtoeslag gaan naar beneden (ik heb huurtoeslag omdat ik hier sociaal ben gaan huren en het buiten mij om vrije sector geworden), in totaal zou ik dan ongeveer €200 ongeveer op achteruit gaan.

Er zijn verhuisvergoedingen beschikbaar, echter is dat niet van toepassing bij mij, ik heb er geen recht op want er word geacht dat ik spaar van mijn bijstand, wat dus niet kan. Maar ik moet wel verhuizen. Ik moet mijn thuis, waar ik nu ruim 10 jaar woon, mijn veilige plek inruilen voor een stuk beton. Ik heb geen recht om in mijn nieuwe huis een thuis te maken en mij veilig en warm te voelen. Beetje raar aangezien Bestaanszekerheid oa een thuis is.

Waarom heb ik geen recht hier op terwijl het thema dit jaar juist oa hier om ging.

Leuk die regel om huurverlaging aan te vragen omdat ik sociaal ben gaan huren, maar ik kom niet in aanmerking omdat het buiten mijn schuld om vrije sector is geworden. Waarom heb ik er geen recht op?

Nog het laatste puntje, ziek zijn en participatie wet.

In de bijstand kan je je ziek melden, echter is alles op wantrouwen gericht.

Ik heb jaren lang moeten bewijzen dat ik daadwerkelijk ziek ben. Elke keer weer papieren mee, brieven van artsen, prognose of het beter word, bewijzen dat ik er alles aan doe om beter te worden. Helaas is mijn prognose zo dat ik misschien na de overgang iets beter kan worden, echter is mijn chronische migraine niet gelinkt aan hormonale migraine. Daarnaast heb ik chronische spierspanning en eens in 2 3 maanden een cluster aanval er overheen.

Simpel gezegd, 24/7 hoofdpijn, goede periode ongeveer 3 migraine aanvallen per week, slechte periode elke dag voor weken, altijd zere schouders. Ja ik heb pech gehad.

Ik ben nu tijdelijk afgekeurd, ik behoud mijn bijstand. Echter met 100% afkeuring moet ik als nog een tegenprestatie doen. Als ik dat kon doen was ik niet afgekeurd en had ik gewoon kunnen werken, toch?

Ik kan niet terug vallen naar een ziekte wet uitkering, heb ik geen recht op. Het zou voor mensen die ziek zijn geworden in de bijstand wel fijner maken als daar wel een vangnet voor is. Je haalt de werkdruk weg bij de Gemeente, zij kunnen zich dan meer richten op de mensen die WEL kunnen werken. Ik ben wel een voorstander overigens van maatwerk, maar goed.

Nu moet mijn consulent aandacht geven elke paar weken aan mij waar zij niks mee kan zeg maar, terwijl ze die tijd beter kan besteden aan iemand waar ze wel wat mee kan.

En waarom moet ik als nog met een afkeuring van 100% iets terug doen?

Iemand in de bijstand is niet per definitie uitschot, is niet slecht, lui, moe. Iemand in de bijstand hoeft niet per definitie niet verzorgd te zijn, te liegen en te bedriegen.

Het kan ook iemand zoals ik zijn. Die heel graag wilt, maar gewoon simpelweg niet kan.

Iemand die heel graag 1 van haar dromen uit wilt laten komen maar geen toekomst en bestaanszekerheid heeft.

Het is een kleine groep mensen die hier mee te maken heeft, een groep die door niemand word vertegenwoordigd. Althans, ik voel dat zo.

Om positief af te sluiten.

Ik blijf elke dag hopen op mooie veranderingen, dat er inderdaad voor iedereen bestaanszekerheid komt, dat iedereen een mooie toekomst kan hebben en met minder stress kunnen gaan leven.

Ik heb gelukkig een kleine maar hele fijne sociale kring en familie. Ondanks de hoofdpijnen blijf ik lachen, zo ben ik. Misschien ziet het er aan de buitenkant uit dat er niets aan de hand is, ik gewoon kan werken, maar ondanks het lachen heb ik vele dagen dat bank en bed mijn beste vriend is.

Hoop is wat mij helpt om verder te gaan, hoop op een toekomst ook al ben ik ziek.

Ik wens U heel veel succes en HOPELIJK komt u er snel uit en dat er een mooier Nederland komt waar daadwerkelijk iedereen een toekomst krijgt en bestaanszekerheid.

Met vriendelijke groet,
Svenja